

Báthori Csaba

Farkastej és laboda

Úsztál utána, anyám, elhagyott sziget.
Negyvennyolc éved: néma tűz a zsákban,
szükségleszállás. De sohase másztad
meg ezt a meredek, vad teflon-embert,
aki párszor megnyalta hobby-húsod,
majd hegyeset köpött. A hivatása
az volt, hogy megrohassza a vetést,
s téged a bozótba dobjon, a farkas-

tej és laboda közé. Csak sorold fel
szabad rúgásait a te lefekvő
sóhajaid és az ő nyers, nyeregből
levetett alamizsnái között.
Ővé a nemes rész, tiéd a torzsa.
Egyre vékonyabb voltam én hitelnek,
zálognak semmi. Aztán ő meredt
fel, a nagy harapófogó a földből,

hogy megcsíphessen a kongó üregnek.
Ötven alatt szétvetett az imádott
robbanófej. Hosszabban ölt a te
napjaidnál és az én napjaimnál.
Szöveget szórt véredbe, savat locsolt
a csontjaidba, szűzzé savanyított
megint, hogy semmi újonc ne ihasson
füge ágyékod sós cseppjeiből.

Egyetlen forrás volt: a kínjaid.
Nem tudom, Isten vagy e mellékoltár
szörnyetege gyötört-e jobban, – égtél
a rideg, erőszakos, ferde tűzben,
viselve a skorpió angyalok
csípését, az esztendők húsevését,
hogy majd az én életemben hiányozz
a könnyet izzó világegyetemnek.

Csendélet

Világ, a világ vége is lehetne.
Szárász, tetszhalott álmokat szellőztet
egy pohár smaragd. Rekettye sugárzik
a ferde kerítés háromszögében,
mint egy templomablak. Ha hallgatok,
láthatod a szívem. Én dinamittal
halászom. Jobb, ha éjszakánk után
óvatosan megszámozzuk magunkat.

Steril esték égi magnéziummal.
Egymásra szórva, csupa seb és szellem,
ülünk, mint akiket evakuáltak.
Eltáncolt lábbal, mely a babhüvelynél
vékonyabb, körbejárjuk álmainkat,
és beröföntjük maradék szívünket.
Bőrünk madártoll, mintha elrepülnénk
egy könnyű ötforintos gondolattal.

Nemcsak az álom álom. Csillagot látsz,
ha megmozdul majd benned az öregség
epeköve. Eltűnik az az arc is,
mely egyszer közéd és isten közé állt.
Tűzvész lobban hajadból, és a nedves,
hitetlen hasábok erdő-korukra
emlékeznek. Hideg van és meleg van,
mint félelmedben, a trópusokon.

Senki nem fért be száz szívem közé.
Én ott maradtam a paradicsomban
a fán, engem senki nem tud. Anyácskám
egykor megpróbált leszakítani,
de ujjá beletört. Tudok, de függök.
Hogy folytatódjam egy női tenyérben?
Mellékutakon érkezem, nem úgy,
mint a nyíl, vagy a lelkiismeret.